

ԱԼԻՔՆԵՐ ԵՒ ԽՈԿՈՒՄՆԵՐ

Յուզում է ծովն: Ասես, մի-մի հրակայ լեռ,
Գոռ աղմուկով խոնխոս ու եռուն ալիքներ
Նեւում են ափ եւ նահանջում ուժասպառ,
Ծովի խորից ելք գտնելու սենչով վա՛ռ...

Սակայն գո՛ւր է ալիքների այդ սենչանք.

Ծովից անջատ՝ նո՛րա չունին ո՛չ մի կեանք:

Յուզում է սիրն: Անգուստ, մրույլ խոկումներ
Խուլ աղմուկով, որպէս ծովի ալիքներ,
Եւ են գալիս սրբի խորունկ յատակում,
Կուրծք մաշելով՝ ազատ մի ելք փափագում...

Սակայն գո՛ւր է, ա՛յ խոկումներ, ձեր սենչանք.

Սրբից անջատ՝ դո՛ւք էլ չունիք ո՛չ մի կեանք:

ԱԼ. ԾԱՏՈՒՐԵԱՆ